

tinu dolor de tràgiques situacions, treballi amb la màxima exposició a ésser víctima de les malalties que assisteix, amb remuneracions exigües, sense gaudir dels plaers socials... i el dia que acabi la seva vida, el dia que sigui un invàlid total o parcial, el dia que sigui vell, deixi els seus en estat d'indigència, sigui una càrrega, un pes mort per la família que no comptava amb altres ingressos que els provinents de la seva professió i hagi d'arribar a mantenir-se invàlid o vell de la misericòrdia d'aquells que si foren gasius i avars en retribuir-li els serveis que necessitaven, no és d'esperar que siguin, en arribar aquests estats, gaire esplèndids en donar-li un ajut material que sempre i en tot hora molestarà a ell i a la seva família.

No hem de tenir por del que pugui costar-nos de cobrir el triple risc que tots tenim de morir sense haver pogut reintegrar el valor del nostre títol professional no transferible, ni traspasable per ajuda material dels que deixem darrera nostre, de quedar invàlids totalment o parcialment, per obra i gràcia del perill constant a què ens té abocats la nostra professió i sense poder subvenir les pròpies necessitats i les dels nostres en mancar el producte del nostre treball sempre tan exigüament remunerat i d'arribar, finalment, a vells sense poder gaudir del descans que demanaran les nostres fatigues passades, l'escassa resistència de les nostres facultats i l'obligació de

fer lloc als que són joves, ardits i vénen a substituir-nos.

Pensem tots en allò que el poeta fa poc traspasat plasmà en la seva obra teatral "Els vells". Acceptem la lliçó que amb mà mestre ens pinta en aquella obra aquests dies representada arreu de Catalunya en homenatge al seu difunt autor i sobretot no oblidem que qui ha treballat durant una colla d'anys té dret a poder-se menjar la poma de la set que amb el producte del seu treball i l'estalvi o previsió és de llei que tothom hauria d'haver aconseguit.

Cal, doncs, que no discutim més si vellesa és o no és invalidesa.

Cal que l'assegurança sigui implantada aviat. Que tots ens hi apuntem i que sentint un bon xic més de collectivisme, ens ajuntem per a fer guerra a tots aquells que exploten la nostra professió, i la nostra obra d'humanitat, i ens fan impossible d'aconseguir de tenir coberts els tres riscos esmentats: Invalidesa. Vellesa i Mort.

Cobert aquest risc triple no ho dubteu, el problema de plèthora professional tindrà un palliatiu de consideració, sobretot si per inscriure's tothom en la major part dels grups de la Mutual pot viure, gràcies al mutualisme, amb el desimbolt econòmic que requereix la nostra posició social i cultural.

Capellades.

